

Ecclesia, habeat, quod ei denegari nequit, quāquam non expedit; pecunia tamen ex redēptione cētū percepta implicari debet in emptione alterius, aut rei immobili, nec absque soiēnitatis expendi permittitur in solutōnē aris alieni etiam soiēnitatis, ut de Regularibus agens probat Pellizzar. n. 43. 44. Sunt autē bona immobilia, que alienari possunt, non interuenientibus iuris solemnitatibus, proper corum tenuitatem, ut tertulie steriles, de quibus cura non habetur, cap. Terrulas 12. q. 2. Aug. Barbos. cum multis, n. 50. Bene vbi proximè, n. 20. vers. Ratio autem, Malcard. de probat. conc. 75. n. 26. Quaranta in summ. Bullarij verb. alienatio, n. 4. 1. Pellizzar. n. 136. qui testatur, ita declarasse S. Congregat. 19. Decemb. anno 1596. his verbis: *Sacra Congregatio censuit, neque Constitutionem Pauli II. neque Conc. Trident. decretu derogasse dispositioni cap. Terrulas 12. q. 2. Est tamen necelitas, siu causa opus, ut in d. cap. Terrulas, ex profim est, & aduentur p̄cūtati, & Hermos. ex alijs n. 87.*

202 Bona mobilis pretiosa (qua immobilibus in hac prohibitione equiparantur, & similiiter alienari absque solemnitate nequeunt, Bene n. 8. 9. Barbos. num. 39. Bonac. punct. 2. n. 2. Hermos. n. 17. 58. Pellizzar. n. 9. Ricc. in prax. for. Eccles. decif. 61.) dicuntur vala argentea, vel aurea, bibliotheca copioia, vestes maioris pretij, & alla huiusmodi. Quantum valere debeat res, ut in hoc tractatu prelioā censeatur, certò definiri non potest, sed iudicis arbitrio constitutit, Bonac. punct. 4. n. 3. vers. *Ad cognoscendū Redoan.* q. 10. Filliac. tom. 3. tract. 44. cap. 4. n. 4. Barbos. num. 51. Quarant. sup. Marc. Ant. Genuen. in prax. Neapolit. cap. 60. num. 3. Hermos. num. 88. Peirin. tom. 1. de priuilegi. Minimor. in Constitut. 9. Iulij II. n. 15. Ricc. decif. 39. n. 8. Sacra vero Congregatio declarauit, rem non esse pretiosam, que valorem viginti quinque scutorum aureorum non excedit, Bene dubit. 1. n. 23. vbi alijs.

203 An pecuniam, qua in montibus pietatis, vel in cambijs implicata fructificat, aut quæ definita cit ad emptionem immobiliū positi Pr̄latus ab absque solemnitatibus in alios vias expendere, ac alienare cōsent. Bene dubit. 2. decif. 3. August. Barb. n. 40. Vazq. sup. n. 44. Pellizzar. n.

101. cum seqq. Bonac. vbi proximè, n. 3. qui negariue respondent, idemque dicendum est de pecunia reposita in subdīum Instar thesauri pro necessitatibus Ecclesie, Barbos. n. 41.

Non tamen sufficit, tē esse pretiosam, 104 ne alienari posſit, sed etiam requiritur, quod seruando feruari queat in longum tempus, atque ita res, que, ultra triennium sū natura permanere non potest, & quæ vñ consumuntur, nec fructificat alienari non prohibetur, ut vinum, oleum, frumentum, & similia, quorum etiam maxima quātitas distrahi ab absque solemnitatibus permittitur, Bene dubit. 1. ex n. 57. Hermos. fil. n. 18. vers. *Ea enī,* Pellizzar. num. 9. Bonac. punct. 2. n. 4. Pat. Molin. n. 4. vbi de vestibus, mancipiis, & iumentis, quæ vtique sic alienari posſunt.

His addendum erit, quod si res distra-¹⁰⁹ henda fuerit consecrata; aut alteri Ecclesiā vendi debet, ut eidem vñ sacro deferruat, aut si ad laicos transferat, prius conflāda est, quam tradatur, l. sancimus 19. C. de Sacra fāct. Eccle. l. 2. tit. 14. p. 1. cap. 2. 6. *Pr̄terea 10. q. 2. Molin. d. tract. 2. disp. 340. n. 22. Hermos. sup. n. 15.*

AD CAPVT Decimumseptimum!

S U M M A R I V M .

- 1 Res Ecclesiā quomodo in emphyteūm conceit permittratur.
- 2 De solemnitatibus in alienatione bonorum Ecclesiā requisitus, qui geruntur.
- 3 Ecclesiā nomine que loca contineantur, & de bonorum alienatione prohibita trāstat.
- 4 Que solemnitates de iure ad alienationem bonorum Ecclesiā desiderentur, usque ad num. 17.
- 18 Alienatio bonorum Ecclesiā valet, et si non interueniant solemnitates legibus secularibus introductae.
- 19 Casus, in quibus alienatio, omisssis solemnitatibus.

Variar. Resolut. Lib. II. Cap. XVII.

285

- nitatibus tenet, recensentur ad num. 24.
- 25** Casus à Nentericā inueni reueluntur.
- 26** Alienatio sib̄ conditione imparandi aſſentum à Pontifice an valeat.
- 27** Tractatus unicus sufficiet in alienatione bonorum Ecclesiā.
- 28** Episcopo volente rem Ecclesiā, etiam inferiōris alienare Capitulum ad tractatum, & confessum prestandum vocari debet.
- 29** Quid si Rektor Ecclesiā inferioris, author sit alienationis.
- 30** Quoniam Prelatus in alienationibus his autoritatem interponat.
- 31** Quis conſervat prefecit vbi Ecclesiā est in una Diocesi, & bonis eius de quoniam alienatione tractatur, in altera.
- 32** Alienatio remanet pretiorum Ecclesiā, quoferando feruari posse, non sufficit, nisi concurvant, & iuris solemnitatis, & causā iusta.
- 33** Pontifice autem posſit alienationi rei Ecclesiasticæ ab absque causa contraria, & per se alienare.
- 34** Alienatio solemnis ab quæcausa in iuris iure pietatis, & quid si res contra iuris iure pietatis posset ab aliis.
- 35** Alienatione solemniter facta, iusta causa sufficiet.
- 36** Secundum fiduciam defecerunt.
- 37** Vbi alienari Ecclesiasticæ pro iure silencio, soliendo distracta subsistit, que probari ab empore debetur. D. n. 40.
- 41** Ecclesia non obligatur ex mutuo, nisi probetur in eius utilitatem eis versum, & quid de Gloriæ, ad n. 48.
- 49** Versio pecunie in utilitatem Ecclesiæ quomodo probetur.
- 50** Res Ecclesiæ ab iure iuris solemnitatibus in emphyteūm cari non patet.
- 51** Limitatur, de quo ad n. 37.
- 58** Solemnitatis iuri in alienatione honorum iure prescripta an posset tolli consuetudine, ad n. 62.
- 63** Emphyteūs Ecclesiasticæ pro hereditibus accepta, absque iuriis solemnitatibus, in iusta conuenientiam ad quos transfeat.
- 64** Texrus in archa non alien. aut permittit. rob. Eccles. 6. Emphyteūm, & 9. Licetiam, conciliante, ad n. 66.
- 67** Res Ecclesiasticæ possum in emphyteūm perpetuo, & pro quibuscumque hereditibus concedi, seu iuris Canonici solemnitatibus, D. n. 68.
- 69** De constitutionibus principum secularia, in quosq; alienationem bonorum Ec-
- clesie curandū in man. est.
- 70** Emphyteūs Ecclesiasticæ accepta pro aliquo, & eius hereditibus in perpetuum, iuris solemnitatibus adhibitis, an ad extraneos pertinet, ad n. 75.
- 76** Emphyteūs Ecclesiasticæ pro quibuscumque hereditibus accepta ad extraneos speſiat, & n. 77.
- 78** De alijs formulis dāni rem Ecclesiasticam in emphyteūm, ut ad extraneos successores pertinere posſit.
- 79** Emphyteūs Ecclesiasticæ ex contextu iuris præsumptuosa conceit, ut ad extraneos heredes deueniat.
- 80** Emphyteūs Ecclesiasticæ prescriptione quæſita ad quos bene dies tranſeat, & nam. 81.
- 82** Emphyteūs Ecclesiasticæ simpliciter accepta ad quos iuris iusta est, D. n. 83.
- 84** Emphyteūs ab Ecclesia concessa ad certum tempus, etiam ad extraneos deuenit successores.
- 85** Quid si detur ad tertiam, vel quartam generationem.
- 86** De varijs formulis cōncedendi emphyteūsim remisit.
- De solemnitatibus in alienatione bonorum Ecclesiæ adhibendis, ac de emphyteūs Ecclesiasticæ concessione.**
- Patulus II. in extremitate Ambitio, de reb. Eccles. inter communias, permittit, res Ecclesiæ in emphyteūm absque iuriis solemnitatibus conceit, modis tria concurrent. Primum, quod dentur in calibus à iure permitti. Secundum, ut sint iam sollempniter tractari. Tertium, quod in Ecclesiæ utilitatem concessio cedat cuiuslibet, de quibus per Augst. Barbot. de pateat. Episcop. pars. 4. allegat. 95. n. num. 22. Francile. Pellizzar. in manuali Regul. tom. 1. tract. 6. cap. 8. num. 18. ex alijs, Molin. de ist. & in tract. 2. disp. 4. 66. n. 8. 2. Thom. ac Bone. in immunit. Ecclesiastic. tom. 2. cap. 17. dubit. 15. num. 7. cum seqq. & alios inſtituierendos, vbi cum D. Couar. de his agendum est. Nunc si uidem vellegia intercedentes ne solemnitatibus, quæ in alienatione bonorum Ecclesiæ Sacris Constitutionibus deudentur, differamus.**
- Nam.

Addit.ad Couatruias.

Num. i.

2 Quæ solemnitates debeant interuenire, vt valida sit bonorum Ecclesiæ alienatio, plenè tradidere Cardinali. Tusch. tom. 1. lit. A. conc. 27. 1. n. 52. Bene sup. dubit. 9. tit. difficultatis resolutio. Castill. de usus. lib. 23. cap. 8. num. 3. 9. cum alijs. Alcan. Tamburini. de iur. Abbat. tom. 3. disp. 13. quest. 8. Malcard. de probat. tom. 1. conc. 75. ex num. 12. Pat. Vazq. in opuscul. tract. de redditib. cap. 2. 8. 2. dub. 12. Hermoni. lib. 1. 5. glos. 1. à num. 34. tit. 5. part. 5. Bonacina in summam. tom. 1. tract. de alienatione bonor. Ecclesiæ sicut diph. 2. quest. 2. n. punct. 4. à princip. Greg. Lop. in l. 2. tit. 14. part. 1. Pellizzar. sup. n. 111. cum seqq. Aug. Barbol. de iur. univers. Ecclesiæ. lib. 3. cap. 30. à num. 7. Molin. disput. 468. à num. 3. Guillielm. Redoan. de reb. Ecclesiæ. non alienand. q. 23. cum alijs.

3 Eti præmonendum in hoc tractatu. Ecclesiæ appellatione contineri Monasteria, tam vitorum, quam formarū, Hôpitalia, Cœfratermitates, Capelle, & alia loca Episcopaliæ Authoritatis fundata, quorum bona ab ipso solemnitatisibus referendis alienari prohibetur. Castill. sup. n. 24. Bene dubitat. 1. n. 14. Hermoni. num. 76. 79. 80. Bonacina. punct. 2. num. 10. Redoan. quest. 28. Stephan. Quaranta in sum. bullarij verb. Alienatio. num. 28. 4. Pet. Gregor. num. 2. & habetur in auth. hoc in porrectum, c. de Sacro sancti. Ecclesiæ. cap. ecentum 10. q. 2.

4 luxuria Canonicas sanctiones quinque conditions requiruntur, vt alienatio rerum immobillium Ecclesiæ, vel inobillij pretiolarum, que seruando feruari possunt, substat. Prima est tractatus, qui ut legitime fiat, oportet, quod congregato Capitulo, sive alii petitionis, quæ consensum praestare debent, alienatio proponatur, & utrumque parionibus perperius, discussatur, ac disperetur, an necessarij, aut utile Ecclesiæ sit, quod res distrahitur, atque ita tractatus nihil aliud est, quam de alienatione facienda consultatio. Pet. Gregor. num. 9. Bene dubit. 9. tit. difficultatis resolutio. num. 2. Tusch. tom. 1. lit. T. conc. 53. 8. Castill. num. 13. Barbol. vbi proximè. num. 7. Pellizzar. num. 1. 7. Lotter. de re beneficiar. lib. 1. quest. 28. num. 4. Hermoni. num. 34. Ellius. tom. 3. tract. 44. cap. 15. n.

13. Redoan. q. est. 23. quod probatur ex cap. fine exceptione 52. 12. quest. 2. cap. 1. cap. tua 8. de ijs. que sunt à Prelat. cap. 1. de reb. Ecclesiæ lib. 6. In quo tractatu si optuerit, cauæ cognitione versatur, vt praefati DD. aduentur. Speciale autem est, quod in Societate Iesu obseruator, quia solum cum partibus Cœfultoribus de alienatione facienda tractatur, quorum consensus ad alienationis valorum non desideratur. Pellizzar. vbi proximè. P. Molin. num. 13. An triplex tractatus sit necessarius infra eundem. D. Couar. dicemus.

Secunda, consensus Capituli, Collegij, aut Communiarum, ad quam res alienandas spectat, quæ si fuerit Ecclesiæ Parochialis plures beneficiarios habentis, & ipsi contentire debent, d. cap. fine exceptio tunc. cap. 1. & cap. tua, cap. 2. de reb. Ecclesiæ. in 6. 1. 2. tit. 14. p. 1. Castill. num. 17. Cyriac. contrariae sibi forsan. tom. 2. contrarie. f. 300. num. 17. Bene num. 3. Tusch. d. conc. 75. n. 32. 53. Hermoni. num. 51. ver. Secundo, ultra tractatum, Bonacina. num. 2. ver. Post tractatum, Barbol. num. 8. Vazq. d. dub. 12. Pet. Gregor. n. 3. 13. Pellizzar. num. 118. Redoan. quest. 26. num. 11. 16. 19. 20. Molin. num. 6.

Quot, & quomodo vocandi sint ad tractatum, & ad præstandam cœfum Capitulares, sive Collegiæ, docet latè Hermoni. à num. 36. Illud autem competet, sufficere ad validitatem alienacionis, quod major pars eorum, qui conuenient, cœfiant, Castill. n. 22. in fine. Panormitan. in cap. 1. num. 5. de ijs. que sunt à Prelat. Bene à num. 6. Redoan. quest. 24. num. 11. Bonacina. vbi proximè. Hermoni. n. 41. Pellizzar. n. 119. Pet. Gregor. n. 9.

Contentus vero tacitus hac in re non sufficit, quia expressum requiritur, ex d. cap. 1. de ijs. que sunt à Prelat. vt ex verb. Collaudatio, colligitur, & docent Molin. Pellizzar. Bonacina. vbi proximè. Lotter. sup. num. 17. Bene num. 5. Illungi eti in Capitulo congregati præstare debent, non lectorum questionum tunc non verificetur, Capitulum consensus, quod iura depositant, Bene ex 8. Hermoni. d. ver. Secundo post tractatum. Cast. Palau. disp. 9. quest. 2. vniq. de reb. Ecclesiæ. punct. 15. 6. 2. n. 10. Gregor. Lop. in d. 1. 2. glos. 1. Rebus in compendio alienat. rer. Ecclesiæ. num. 62. Lotter. num. 21. Rota decif. 43. 4. num. 6. pars. 1

Varia. Resolut. Lib. II. Cap. XVII. 287

In re. 6. nec dissident Pelizzar. n. 118. qui tamen in contraria lenteñiam inclinat cum Bonacina. n. 2. Sylvest. in sum. verb. Alienatio. n. 5. Vazq. d. dub. 12. n. 43. quibus placet, lat. esse, quod singuli separati coſentiant extra Capitulum, si in eo tractatus circa alienationem præcelsit. Sed prior opinio renenda est.

8 Adeo hæc solemnitas consensus Capituli in alienatione rei Ecclesiæ requiritur, vt si forte propter bellum, p̄tem, alia nō causam Capitulares deficiant, Episcopus alienare intendens teneatur Clericos loco eorum subrogare, cū qualibas tractatus habeatur, ab eis quæ consensus est præstandus, Molin. n. 6. in fine, Panormitan. sup. n. 7. Bene. n. 11. Pellizzar. num. 119.

9 Tertia, quod Superioris accedat Authoritas, cap. Abbatis 41. 12. quest. 2. cap. in venditionib. 40. 17. quest. 4. Clement. 1. de reb. Ecclesiæ. l. 63. tit. 18. part. 3. Authent. Hoc ius porrectu. C. de Sacro sancti. Ecclesiæ. Notat Castill. num. 16. Bene n. 14. Redoan. quest. 26. num. 23. Molin. n. 3. 4. Pet. Gregor. num. 3. 16. Ellius. sup. cap. 5. quest. 6. num. 12. 13. Hermoni. n. 52. Pellizzar. num. 111. 115. Mantic. de tacit. & ambig. convent. lib. 4. tit. 7. num. 16. Azot. in titul. moral. lib. 9. cap. 1. 9. 4. Aug. Barbol. d. cap. 30. num. 9. Vazq. d. dub. 12. Tusch. n. 52. Bonacina. n. 4.

10 Quis autem Superior intelligatur, vt authoritas tue contentum, interponat quæsi foler, & quod Ecclesiæ sacerdotes constat, Episcopum. In sua diocesi huiusmodi facultatem habere, necnon quoad Regulares, quæ exempli nō sint, vt ex iuriis super alaris probatur, & omnes præcitiati DD. edocent. Sed Capitulum, S. de vacante, rem Ecclesiæ Cathedrals alienare non valeat, cap. si qua 42. cap. Precarie 44. 12. quest. 2. n. 11. assentus Apollonico interponente, qui etiam de iure ante Constitutionem Pauli II. desiderabatur, Hermoni. n. 53. Authoritatem tamen alienacionibus bonorū inferioris Ecclesiæ præstare non prohibetur, Ricc. in præ. for. Ecclesiæ. decif. 8. 4. de alien. rer. Ecclesiæ.

11 Quod si Episcopus author sit alienationis rei ad Ecclesiæ Cathedralem spechtans, questionis est, nam opus sit Archiepiscopi, vel Prinatis assentus. Affirmant glos. verb. Defensore, in fine, in cap. 1. 12. q. 2. Bene ex num. 24. Pet. Gregor. n. 14. Molin. n. 7. Aug. Barbol. d. cap. 30. n. 8. Pellizzar. num. 111. 122. Lcls. de iustit. lib. 2. cap. 24. dub. 1. 1. Bonacina. n. 3. ver. Tertio requiritur, Castill. num. 17. vbi recte aduentit, quod omnes, qui Capitulo inserviant, debent subſcribere, si maior pars

consentiat, seculatur Hermosil. d. glos. 1. num. 47. Ni alienatio evidenter ceteris in Ecclesiis prædictis, quo casu teneatur pars dissentientia appellare, Pelizzar. n. 123. qui hoc deducit ex cap. si quis Prodigiorum 6. de reb. Eccles.

35 Hæc vero subscriptis omnium solennitatis generali conseruandis sublatæ est, atque ita necessaria non erit, nisi aliquibus contrarium obserueretur. Notariis tamen nomina omnium, qui congregati sunt, instrumento alienationis interit, ut habeatur in l. 63. tit. 18. part. 3. vbi forma conficiendi instrumenta de alienatione bonorum Ecclesia traditor. Ita obseruant Bene, & ali proximè laudati.

36 Quinta tandem est, ut consensus Apostolicus impetratur, qui omnino desideratur, vbi cuncte extra viagans, Ambitiose, de reb. Eccles inter commun. quod hoc fuerit recepta, quoniam Paulus II. hanc solemnitatem ceteris addidit, atque ita quoties res Ecclesiastica alienari ab ille solemnitatibus nequit, totiles Pontificia interuenient debet authoritas, que praefari solet, facta delegatione aliquibus dignitate constitutis, ut si ceteris de necessitate, vel utilitate Ecclesiæ constituit, nomine Pontificis alienationi autoritatem adhibeant. Ita Bene vbi sup. & num. 29. Barbos. de potest. Episcop. part. 3. alleg. 95. per. 95. num. 66. 71. Pelizzar. num. 111. Heraof. num. 95. Bonac. num. 6. Acendau. de exequend. mandat. part. 1. cap. 4. n. 37. Franc. Leo in thesau. for. Ecclesiast. cap. 15. num. 7. Quarant. sup. num. 5. Mafcard. d. conc. 75. num. 19.

37 Vbi prefatus alienius intercesserit ritè impetratus, & absolute prædictus omnibus suppliet iuris solemnitates, vt obseruant Tambarin. sup. ques. 1. num. 9. Castill. num. 21. Bene à num. 38. Rebuff. in compend. de alienat. rer. Eccles. num. 15. pers. Fallit quanq. Papa, Pelizzar. num. 113. Hermoill. cum pluribus, num. 85. Filliac. sup. d. cap. 5. num. 9. Redoan. ques. 27. num. 12. & ques. 43. num. 2. Bonac. vbi proximè, vers. Dixi, iure antiquo, Tusch. d. conc. 271. num. 80. 84. Ricci. in prax. for. Ecclesiast. decisi. 37. num. 1.

38 He sunt conditiones, sine solemnitatibus, quas tam iure antiquo, quam nouissimo in alienatione prædictarum rerum

Ecclesiæ Canonica sententes induxerunt, alia vero Præcipuum secularium Constitutionibus sunt præcriptæ, quæ habentur in Authent. hoc ius perfectum, C. de Sacrosanct. Ecclesiis, l. 63. tit. 18. part. 3. & in Ordinament. Lustan. lib. 2. tit. 13. vbi cauetur, ne vafa aurea, aut similia pretiosa alienentur ab ille Regia facultate, vt refert Molin. sup. disp. 340. num. 22. in fine. Sed de istis curandum non est, cum ad valorum alienationis misere re quirantur, nec de conseruandine obseruentur, vt notat Pet. Gregor. sup. num. 18. Tusch. num. 54. Rebuff. ad leg. Gallici in proem. gl. 5. num. 24. August. Barbos. in collectan. ad d. authent. hucus porrectum, num. 7. Quoniam iure Canonico approbatæ non sunt, quare Ecclesiasticos non affringunt, vt notatur in cap. Ecclesiæ Sanctæ Mariae 10. de constitutib. vbi August. Barbos. in collectan. Gregor. Lop. int. 2. glos. vlt. tit. 14. part. 1. & est textus in cap. 1. 96. disjunct. qui loquitur in specie.

Non semper alienatio absque assensu Pontificio celebrata est iurita, aliquando enim illo, in quo omni deficiente solemnitate, res Ecclesiæ distracta iure potest, ut videatur licet apud Barbos. d. alleg. 95. per. 95. num. 43. & dubit. 23. Rebuff. in compend. de alienat. Ecclesiast. à num. 24. & ultra causis, qui in dicti extraviag. Ambitiose, excipiuntur: scilicet locatio ad trienium, quæ quidem alienatio dici nullo modo potest. Concessio in emphyteusim eo modo, qui dictus est sup. num. 1. & distractio eorum, quæ tercendo seruari nequeunt, alij non pauci, qui sub eam prohibitionem non cadunt, recententur. Primus est, si necessitas ita virget, ut locus ad postulandum alienum, vel solemnitates adhibendas non sit, quia periculum est in mora, Barbos. num. 58. Bene disp. 23. num. 2. Hermosil. d. glos. 1. num. 98. Rebuff. num. 35. Mafcard. d. conc. 75. num. 29 Secundus, quando conseruandine legitimè præcripta obtentum sit, ne dicta constitutione serueratur, Bene dubit. 9. tit. difficultatis resolutionis, num. 43. Pet. Gregor. num. 19. Mafcard. num. 24.

Tertius, in alienatione re exigua, quæ nulla requirit solemnitates, et dictum est, sup. cap. prox. num. 101. Quartus, si Religioni incapaci retinendi, etiam in

com.

communi ut Capuccinis, vel Franciscanis qui quam reliqua, quod Prælatoris liberè in alios transferre poterit, & præmium laius Monasteri expendere, quoniam illud dominio Ecclesiæ incorporatum nunquam fuit, Bene vbi proxime, num. 46. Hermosil. num. 78. Pelizzar. num. 10. Barbos. num. 59. Filliac. d. truct. 44. cap. 4. num. 32. Rebuff. num. 21. Quintus, cum res Ecclesiæ relinquatur, ut adveniente conditione, vel die allij redditu, nam ad redditu, solennitas opus non est, facit l. magis puto 5. & Si fundus s. de reb. coram, Vgolin. de p. testi. Episcop. cap. 14. §. 7. num. 5. Bene, num. 47. & dubit. 10. num. 3. 4. Barbos. num. 61. Pelizzar. num. 57. Sexus, in transactione de re immobili, quæ penes Ecclesiæ non sit, nam Prælatoris iuri duobus ad illam cedere permittitur, Rebuff. vbi proxime, Pelizzar. num. 26. Barbos. num. 63. Bene dubit. 12. num. 4. vbi amplus ad rem iniuste posse. Septimus, in remissione cedulatis, quæm Prælatoris solus facere valet emphyteute, aut vallo, Bene vbi proxime, num. 9. Barbos. num. 64. 65. Iul. Clar. receptor. sentent. lib. 4. §. empheuseis, quæst. 10. vers. Sed nunquid, Pelizzar. num. 66. Bonac. sup. punct. 2. num. 21.

21 Octauus, in repudiatione hereditatis, vel legari. Ecclesiæ reliqui, quod tamen ab ille controverterit, non est, cum scilicet aliquid immobile, vel mobile præsumtum Ecclesiæ obueniret per acceptationem, & quod iurius solemnitates ad repudiandum non desiderentur, suadetur ex eo, quod aliud est alienare, & aliud non acquirere, l. alienationis 28. §. 1. ff. de verbis significat. Nec obstat, quod hinc cedutum iuri adimmobile, quod est vetitum, ut offendimus, sup. cap. proxim. num. 101. nam respondetur, illud intelligi de actione, vel iure ad id, quod iam Ecclesiæ debetur, non ad acquirendum, seu lucrandum de novo, inter quæ multum interit, ut regale inquit Imperator in l. vlt. 9. Si quis vero, ibi: Non enim pars, eademque ratio videtur emittere debita, & lucra non expere, c. de codicill. Ita tenet disputans Bene dubit. 6. Mcnoch. de arbitri. lib. 2. cas. 171. num. 53. Pelizzar. num. 60. Ricci. sup. tit. de alienat. rer. Eccles. decisi. 69. Sanch. de matrimon. lib. 6. disp. 4. num. 11. 12. Hermosil.

sup. num. 98. Pet. Suarez de Religion. tom. 4. truct. 8. lib. 2. cap. 27. num. 18. Pet. Greg. num. 19. Bonac. punct. 2. num. 33. Panormitan. in cap. tua. num. 8. de ijs. que sunt à Prælat. Rebell. de obigit. iusti. lib. 18. q. 14. num. 5.

Sed oppositum placet Molin. disjunct. 22. 468. num. 12. Alexand. Trentacing. vñ. riar. lib. 2. tit. deminorib. r. foliot. 9. num. 5. Filliac. d. cap. 4. num. 34. Ille quod haereditatem priori sententia adhereat, August. Barbos. num. 54. Menchac. desec. cession. progreff. lib. 3. §. 27. num. 23. Azot. institution. moral. part. 2. lib. 9. cap. 1. quest. 12. Gemilian. in cap. 1. num. 19. de reb. Eccles. Quaranta sup. num. 23. Moneta de conferuat cap. 10. num. 36. Lambertin. de iuri patronat. lib. 3. quæst. 9. art. 1. num. 31. A priori tamen sententia recedendum non est ut magis communis, ac iuri consona. Ecclesiæ vero ex repudiatione læsa remedio restituendum in integrum supererit ad acceptandum, nisi hereditatis, vel legatum alteri Ecclesiæ iam quæsum sit reperiatur, quia melius est conditio possidentis, nec priuilegiatus contrapater priuilegiatum luogaudet priuilegio, l. verum 12. §. item queritur ff. de minorib. Ita Pelizzar. num. 61. Bene, num. 23. Sanch. num. 15. qui alios laudat.

Nonus casus, in quo iuriis solemnitiæ non requiruntur, est, si quis Ecclesiæ rem præstet, aut telinquit eo pacto, ut liberè alienari ab ille Apostolico, vel alia solemnitate possit. Hoc itidem obnoxium est controverteret, nam quibusdam videtur, conditionem itam esse reliquendam, utpote quæ Sacris Canonibus adueratur, remque ab ille solemnitatibus Prælatorum allegare non posse, sic sentiunt Quaranta in summ. Bullaris verb. alienatio, num. 31. 32. Bonac. punct. 4. n. 11. Ricci. sup. decisi. 67. Armilla in summ. verb. alienatio, n. 19.

Contrarium nihilominus rectius probant Bene dubit. 10. Pelizzar. num. 52. Diana resolution. moral. part. 10. truct. 16. reolut. 41. Castl. Palao sup. punct. 15. §. 2. num. 14. Quibus alieniuntur Ant. Gom. varia. lib. 2. cap. 14. num. 16. Castill. con. trouchar. lib. 4. cap. 61. num. 24. 42. 43. Pelizzar. num. 60. Ricci. sup. tit. de alienat. rer. Eccles. decisi. 69. Sanch. de matrimon. lib. 6. disp. 4. num. 11. 12. Hermosil.

Bd
vbi

reb. cor. docent, posse rem minoris absque decreto alienari, si testator id permitterit, qui eam reliquit. Ratio huius opinionis est, quia res sic coelestia fuit cum ea qualitate incorporata bonis Ecclesie ex voluntate concederis cui liberum est etiam non largari quo casu confirmitationibus alienatione absque folemnitate prohibentibus locis non est. Nec aliqua turpitudine in ea pactione reperitur, etri utilitati Ecclesie contraria sit, quoniam si hoc ita esset, consuetudine introduci negarentur, quod solemnitates iuris non ferarentur, cap. fin. & quia ibi notatur, de conuertit. Sed potest introduci, vt probauimus sup. n. 19. ergo turpitudem est, alii illicet itavt rei clatur, maximè cum voluntas danti in ultima dispositione vim legis obtineat, Authent. deupt. §. Disponit, collat. 4. & in re quilibet sit moderator, & arbitrus, l. in remandata II. C. mandat.

25 Quanquam alias casus præteream, vel quia minus frequentes, vel quia communitate non admittuntur, tres singulares aduocere libet ex Pellizzar, quorum primum tradit. n. 1. n. ep. si res profusa inutilis reflinatur Ecclesie; vt Monasterio Monialium bibliotheca librorum ad legalem disciplinam attinetur. Secundum, n. num. 51. si quid mobile pretiosum emerit Monasterium, credita pecunia, nam si venditor pretium, aut creditor mutuum, quod ad id comparandum prælituit, postulauerit, poterit ea res ab aliis solemnitatibus, vt soluarur, dilatetur. Tertium, n. 154. si in perpetuum Ecclesie 200. legentur in singulos annos, quia licet Prelato, repudiare legatum præmissa cum harcede conventione, vt pro vna vice Ecclesie 4000. pendat. Hæc probabilitate non erant talius ob Doctissimi viri Authoritatem, qui testatur, se coniunctive Neoteris peritis insignes, sed de iure oppolitum respondendum videtur, nam quod prius obstat doctrina verissima, quam idem Pellizzar, probat n. 58. videatur, rei literitatem, sive inutilitatem non excusat a iuriis solemnitatibus, nec refert, quod res sit euidenter inutilis (quo Pellizzar, ibidem, vers. Ne obstat, huic difficultati satisficit) quoniam utilitas euidentis Ecclesie licet cedula sit ad alienandum, solemnitates non sufficiunt,

Ibi:

Hermosili, cum alijs, d. glof. 1. num. 24. Bene dubitat 9. rit. difficultatis resolutio, num. 34. vbi optimè loquitur, & de necessitate evidenti etiam agit. Quoad secundum res, quæ emitur pecunia credita, vel habita fide de pretio, nulla afficitur obligatione ad solutionem pretij, sed plene emptori acquiritur, qui si unum personali actione tenetur, nisi alius conuenierit cum vendente, aut creditore, vt probauimus sup. lib. 1. cap. 7. num. 53. maximè emente Ecclesie, quæ nec expensim possit rem emptam obligare, vt in minore docuit Confult. in l. 1. §. rit. ff. de reb. eorum, quicquid tenuerit Gutier. de tutel. part. 2. cap. 5. ex num. 36. Quare ad alienationem rei causa solvendi pretiationis eius, non minus solemnitates requiruntur, quam si alia res Ecclesie vendetur, & præterea posset Ecclesia interesse potius aliquid alio distractabete ad solutionem, quam quod emit iterum alienare. Quidam vltimum, dubiter non potest, quin actu illi simulatus sit in fauore legis, qui subsistere non potest, licet enim Prelatus repudiet legatum verbis, in re illud acceptat, & acceptatum hæredi vendit pro annuis redditibus æquivalentem pecuniam prætentem recipiens, & cum hæc veritas sit secundum eam de actu iudicandum est, non iuxta id, quod machinatur, ac singuliter fraudat legis cedula, l. 1. & per tot. C. plus valer. quod agitur.

26 Vbi autem Pontificis desideratur a sensus, alienatio non tenet, eti si fiat sub conditione: Si Papa præficerit aßsum. Qui præcedere debet, cum pro forma in actu sit necessarius, Panormitan. in cap. nulli de reb. Eccles. Dian. part. 3. tract. 8. resolut. 77. Pellizzar. num. 107. Bene dubit. 1. num. 44. Bonac. punct. 4. num. 5. & ita declarat Clementem VIII. testatur Marc. Anton. Genuent. in prax. Neapol. cap. 44. qui tamen contrarium lenitatem videatur, cap. 88. num. 4. cum Riccio sup. decisi. 56. Rodrig. question. Regul. tom. 1. q. q. 27. art. 9. & Quaranta, num. 34. qui formans tradit. num. 10. quia sic validè posset alienari. Quæ sunt intelligentiae secundum dicta sup. cap. præx. num. 64. de nullitate alienationis ex defectu solemnitatis. Ad quem periculum rei specter, si pereat ante alienum imperium docet Pellizzar. num. 176.

Ibi: Quibus in locis commemoratione.

27 Ad validam rerum Ecclesie alienationem vaicus iustificat tractatus, sive conferencia, n. 1. siud obseruer coiunctudo, Cardiani. Tutsch. lit. T. conc. 336. num. 12. Molin. n. 5. in fine, Cattilli. d. cap. 54. n. 14. Cat. Palao sup. punct. 15. §. 2. num. 9. Hermosili in d. 15. glof. 1. num. 50. tit. 5. part. 5. Bene dubit. 9. rit. de difficultatis resolutio, num. 2. Ricci. decisi. 51. Bonac. sup. num. 1. vers. Quid si sufficiat, Auendan. de censib. cap. 76. num. 5. Pat. Vazq. dub. 12. Rebiff. sup. num. 81. Pelizzar. num. 117. in fine.

Ibi: Item 2 in alienandis rebus Ecclesie inferioris.

28 Si Episcopus velit, vt principalis Author rem Ecclesie inferioris alienare, Capitalium debet interuenire ad tractandum alienatione, & contentiendum, perinde ac si bona Cathedralis forent distracta, Molin. A. disp. 458. num. 14. Tutsch. lit. A. conc. 27. num. 53. Bonac. num. 10. vers. 4. 110. cap. prædictis. Ricci. decisi. 6. Bene num. 23. Quo casu si Ecclesia, cuius bona alienata sunt Recho careat, defensor ei assignandus erit, vt ipsam tocat. Hermosili. num. 54. Bonac. num. 9. vers. Quod si Ecclesia Rebiff. sup. num. 89. Bene, num. 20. Molin. vbi proxime.

Ibi: At si alienatio fiat per ipsius Ecclesie Rectorem.

29 Si Rector Ecclesie inferioris veli rem eius alienare, tractatum habere debet cum beneficiariis, tunc Collegio Clericorum, quorum contentiu præcedente, authoritas Episcopi imprimatur, quod si in ea beneficiari, vel Collegium non sit, sufficit, quod Prelatus alienum prætit, nec Capituli Ecclesie Cathedralis tractatus, aut contentus requiritur, Cattilli. d. cap. 54. num. 22. Pat. Vazq. sup. num. 42. Hermosili. & Molin. vbi proxime, Bonac. num. 9. Auendan. sup. num. 5. Bene num. 4.

Ibi: Et licet Innocentius in cap. 1. de transactionibus.

30 Episcopus alienationi authoritatem accommodat non in modum decreti, sed

causa cognita, consensum prestat. Vazq. sup. vbi quid hæc inter se differant. Molin. num. 4. Quanquam communiter decreta esse interponendum afferatur, Ricci. in prax. for. Ecclesiast. decisi. 80. alias de pofib. Episcop. part. 3. allegat. 95. num. 33. & alii. Cöleinum a decreto in eo d. illius tradit glof. verb. tractatus in cap. 1. de reb. Eccles. in 6. & Sylvestr. in summ. verb. Alienatio, quest. 2. quod ille est multorum voluntas, ad quos res pertinet coniuncta; decretum vero est lementia, qua iudecatur declarat, contractum iudicium fore, consule Caldas in l. 1. curariorum verb. contractus, num. 22. vers. Et quia, C. de integr. voluntatis, vbi differentiatione tradit inter contentum, licentiam, decretum, & autoritatem. Praxis, quæ teratur per Episcopos in auctoritate præstanta, docet Ricci sup. decisi. 94. alias resolut. 80. Aug. Barbol. vbi proxime.

Contingit, vt bona alienanda in vna diocesi una sita, & Ecclesia ad quam pertinent in altera, ex quo dubitari solet cuius cöleinum Rector, qui alienare intendit, debet postulare, & verius, accepit. Episcopum in cuius iurisdictione Ecclesia extat, authoritate eius inter positurum, nec desiderari, quod contentiat ille in cuius diocesi bona sunt sita, vbi nota Baldi, in authent. hoc ius poficium. cap. 4. C. de Sacrafanc. Eccles. Fellini. in cap. dilectus 29. col. 6. vers. Septimo de re script. glof. in cap. bula smadi, verb. Dus 10. qnaf. 2. Tutsch. d. conc. 27. 1. num. 67. licet contrarium probet glof. verb. Episcopi in cap. in venditionibus 40. 1. 7. quafi. 4. per textos in l. si predium 16. C. de pred. minor. cui consecrat Pet. Gregor. d. lib. 25. cap. 8. num. 17. dum resolut, tutti ele, quod ab vitroque præfatur autoritas, sed certe diversa est ratio in alienatione rei Ecclesie, & minoris quod ad hoc, nam in rebus Ecclesie distractis desideratur Superioris auctoritas, quod folium refertur ad personam alienantis: in alienatione immobilium minoris requiritur decretum iudicis competens, quod respicit tam peritosam, quam rem, quia ratione loci, vbi res sit, competit iurisdictio, quoties de ea tractatur, l. 1. in. C. vbi in rem actio, cap. fin. defor. comp. 6. l. 32. vers. L. quinta, tit. 2. Eb 2. parte

part. 3. latè Carteulal. de iudicio, tom. 1. disp. 24.
num. 143.

Num. 2.

32 Ut alienatio rerum immobilitum, aut mobilium pretiosarum Ecclesia, que seruando servari possunt, subsistat, duo tamen concurrere necesse est, & iusta alienandi causa, & alienantes iuste praecripta, Gregor. Lop. in l. 63. gl. 1. tit. 18. part. 3. Be-ne sup. dubitat. 20. num. 1. Caill. de rufi-fruct. cap. 54. num. 8. Bonac. sup. punct. 4. num. 14. Mafcard. d. conc. 75. num. 6. Molin. disp. 468. num. 15. Lotter. de re beneficior. lib. 1. quest. 28. num. 4. Ricci. sup. decif. 12. num. 1. Par. Vazq. d. dub. 12. num. 39. Hermofill. ubi proxime, num. 21. Cetall. commun. tom. 1. quest. 675. num. 14. Pellizzar. num. 123. Tusch. lit. A. conc. 272. in princip. & alijs plurimi apud Aug. Barbol. in collectan. ad cap. 1. n. 10. de reb. Eccles. in 6.

33 Quod adeo verum est, vt quanuis a-sensus Pontificis omnes iuris alienantes testes supplere valeat, prout dictum est sup. num. 17. cause legitimæ defectum non tollit, nisi id exprimerit. Bene dubitat. 9. tit. difficultatis refutatio. Hermofill. d. gl. 1. num. 86. Quarant. in summ. Ballar. verb. Alienatio. num. 7. Pellizzar. num. 124. Redoan. d. reb. Eccles. quest. 22. num. 75. Bonac. sup. num. 7. Rota decif. 178. num. 2. part. 2. dixerit. Sed si nulla subsistat causa alienandi, nec Summus Pontifex valer pro libite bona Ecclesiæ alienare, maximè si in laicos transferantur. Tusch. d. conc. 271. num. 50. fuisse Bene dubit. 27. ubi resolut. alienationem factam à Pon-tifice sine causa in Ecclesiæ esse iniu-
flam: in laicos nullam, peccata tamen con-tra alienantes statutas non incurri. Illud autem quod ex alijs insinuauimus, scilicet a alienum Apostolicum causa supple-re defectum, si exprimatur, recipiendum est, quando aliqua subest causa, de qua dubium est, an legitima sit, vel sufficiens, quoniam tunc Pontifex poterit eam ius-
tiam arbitriatus alienatum praebere, non obstante defectu: vt latim inter Ecclesiasticos valida sit alienatio, de quo ei omnino videndus Bonac. sup. punct. 5. §. 2. per tot.

Ibi: Nam quod alienatio.

34 Adiectus communem iupra traditam

opinionem sunt, qui sentiant, alienatio ne cum solemnitatibus celebratam me-ro iure valere, quam Ecclesia beneficio restitutioinis in integrum poterit impag-nare, vt videtur est apud Ceuall. ubi prexi-mè, qui fundamenta, & authores adducit. Illa tamen tenenda est.

Ibi: Cui considerationi responderi poterit.

Addit. Bene dubit. 20. num. 3. Molin. nu-35
m. 15. Vazq. dub. 11. num. 39. & huius do-ctrina exemplum extat in cap. ad nostram 11. dreb. Eccles. de causa intellectu actum est sup. lib. 1. cap. 3. num. 5. 54. 94. ubi contractus cum legitima causa celebra-tus fuit, & nihilominus Monasterium aduersus eum restitutus propter lau-nem, & ita intelligi debet cap. 1. de in-in-teg. restitut.

Ibi: Sed & opinio posterior potest procedere.

Alienatio rei Ecclesiastice ex causa, 36
qua iusta parabatur, quanvis in re talis non sit, merito iure valet, obnoxia tamen est, vt beneficio restituere resciduntur, fa-cit. vlt. C. si adser. vendit. notat Molin. ubi proxime, verb. Observa taxen, Tusch. lit. A. conc. 272. num. 8. Vazq. ubi proxime Ricci. sup. decif. 15. Bonac. punct. 3. num. 5. Pet. Gregor. d. cap. 8. n. 5. in fine, Pellizzar. n. 135. Tametū contra sentiat, Bene sup. n. 4. 5. cum Nauarro in com-ment. de alienat. ver. Eccles. num. 9. & alijs, qui existimant alienationem esse nul-lam.

Ibi: Aptius sane, & melius defenditur opinio.

Quoties in alienatione bonorum Ec-37
clesie alienantes iuris interuenientis co-sisterit, etiam iusta causa adiutio præsumbitur, nisi contrarium probetur, Mafcard. d. conc. 75. num. 11. verb. Hi tamen ad uerte, Bene dubit. 9. num. 17. Pet. Gregor. num. 6. Molin. sup. verb. Item quan-do constat, Redoan. quest. 78. Bonac. ubi proxime, verb. Addit. in dubio, Lotter. sup. num. 41. Pellizzar. ubi proxime, Tusch. d. conc. 271. num. 25. 26. Layman in Theo-log. mor. lib. 1. traç. 1. cap. 5. §. 4. nam ubi in quoconque actu decreatum alioque so-lemnitatis iuris intercedunt, omnis frau-dis suspicio excluditur, vt latim probat,

M.

Variar. Resolut. Lib. II. Cap. XVII.

293

Menoch. de pref. lib. 2. pref. 75. per tot. &
lib. 3. pref. 84. n. num. 5.

38 Ruris ubi solenitas deficit, causa alle-nandi iusta fuisse non creditur, Bald. in l. quæcumque, verb. Scias tamen, C. de bon. que liber. Tusch. ubi proxime, Mafcard. sup. verb. Secundo, intelligi Menoch. d. pref. 84. num. 6. Sed dolus interuenientis prælumi-tur, Menoch. d. pref. 75. & princip.

Num. 3.

39 Ut alienatio rei immobiliis, aut mobi-lis præfatio pro ære alieno soluendo sub-sistat, duo verificanda sunt, tum quod pecunia mutuata expensa fuerit in Eccle-sia, cuius res est, utilitatem, tum quod premium creditori fuit solutum, utrumque docet Bene prius dubitat. 20. num. 6. posterius dubit. 9. num. 20. & Hermofill. in l. 15. gl. 1. num. 33. tit. 5. part. 5. Pet. Greg. d. c. 8. n. 4. 8. sentiunt Amat. variar. resolut. lib. 1. resolut. 3. num. 55. Gratian. disceptation. cap. 45. numer. 34. 35. Maf-card. tom. 1. conc. 617. num. 1. Molin. de primogen. lib. 2. cap. 4. num. 20. 21. Sed si res dilrahatur causa utilitatis, vel pietatis, necesse non est, probare versionem pretij in causam, propter quam fuit alle-nata, vt aduentur Hermofill. Amat. Gratian. & alijs ex præcitatibus. Quomodo au-tem probetur dicendum est statim cum D. Couar. suo loco, & secundum hanc distinctionem Rotam iudicasse restatur Gratian. ubi proxime.

40 Sed querit aliquis cur sati non erit, quod emptor probet premium creditori Ecclesia esse solutum, cum sic constet, fuisse in illius utilitatem conuersum: cul-
reipendetur, non est verum, pecuniam in commodum Ecclesiæ celsisse, quan-vis illi, qui utuarit, soluatur, quoniam cum Ecclesia non tenetur ex mutuo, quod in ipsius utilitatem conuersum es-
se, non appearat, vt mox probabitur, ni hil sua interest, vt creditori soluatur, ni-
falsit, vt posit aduentus Ecclesiæ experiri. Igitur ad iustificandam aliena-tionis causam, que ad soluendum cré-di-toribus Ecclesiæ fit, necessario deside-ratur, quod probetur pecunia, quæ soluenda erat, in utilitatem illius fuisse con-
ueria, alioqui ex defectu causæ alienatio non tenet, Bene dubit. 20. num. 6. Quod limitandum est, cum credita pecunia in Ecclesiæ utilitatem præsumbitur esse con-
ueria (cui præsumptioni quando locu-sit ex lequentibus apparebit (tunc enim satis erit, si emptor proberet, pretiū quod dedit, creditori fuisse numeratum. Sed si emptor posidet, nec hoc probare cogitur, quia agenti inueniētur probare præsumtum in Ecclesiæ utilitatem expen-sum non esse, Menoch. de presumpt. lib. 3. presumpt. 55. num. 2. Socin. Sen. conf. 15. numer. 26. verb. Sexto probatar, lib. 1. Abbas Panormitan. in cap. 1. num. 9. de deposito.

Ibi: Id evidenter constat ex eo.

Ecclesia non tenetur ex mutuo, nisi si creditor proberet, pecuniam in eius utili-tatem esse conueria, cap. quod quibusdam 4. de fiduciis scribit. Gregor. Lop. in l. 3. gl. 2. tit. 1. part. 5. Bene sup. dubitat. 20. num. 6. Redoan. de reb. Eccles. rubric. an-
& quando ex mutuo oblig. Eccles. quæst. 4. n. 1. P. Vazq. dub. 11. n. 40. Trentacing. variar. lib. 2. tit. de actionib. resolut. 1. num. 1. Par. Molin. disp. 300. num. 2. Faching. con-trouersiar. lib. 2. cap. 77. cum seqq. Menoch. de pref. lib. 3. pref. 29. n. 36. & arbitr. cas-432. & princip. ubi laetissimè, Tusch. lit. P. conclus. 506. num. 3. Ioan. Matienç. in leg. 22. gl. 2. numer. 2. tit. 11. lib. 5. Recopilitat. Hermofill. in l. 3. gl. 2. num. 1. tit. 1. part. 5. Pet. Rebiff. incompend. de alienatione. Eccles. n. 39. Ioleph. Mafcard. de probationib. conclus. 1165. num. 3. Stephan. Gratian. disceptation. forens. tom. 1. c. 45. nu-
1. & cap. 94. num. 46. Seraphin. decif. 366. num. 3. Auendan. de censib. cap. 64. num. 53. Roderic. de annis redditib. lib. 1. quest. 14. num. 33. Nicol. Mozz. de contracilib. tra-
ctatus de mutuo cap. quomodo deficit, seu re-soluatur, & similiter mutuum, numer. 7. Car-din. Francisc. Mantic. de tacitis, & ambi-guis conventionib. lib. 8. tit. 6. num. 13. Pro-sper. Farinac. decif. 301. numer. 12. part. 1. Leonard. Leis. de iusfit. & iur. lib. 2. c. 20. dubitat. 2. num. 12. Rebellius de obli-gationib. iusfit. part. 2. lib. 8. de iur. quest. 1. sedi. 3. numer. 1. 23. August. Barbol. in collectan. ad authenticam, hoc ius porrectum, numer. 14. De Sacra-familis Ecclesijs. Idem in contra-
ctu census obleruandum esse no-tauerunt Felician. de censibus, lib. 2. cap. 3. num. 9. D. Ioan. del Caill. in tractatu de iusfructu, cap. 54. num. 27. in fine, Hermofill. ubi proxime, numer. 32. Et illud in alijs contractibus cum Ecclesia celebratis lo-

Bb 3

cum

cum non habere, sed in mutuo specialiter idem cum eile, a fuerit Iacob. Menoch. alios referens conf. 114. numer. 8. lib. 2.

Ibi; Sed & hoc verum est, ubi mutuum datur administratori.

42 Si pecunia in mutuum detur Praetato sibi & Capitulo Ecclesie, vel Rectori, & Decaniis Civitatis presumitur in eorum utilitatem cœteris, atque ideo ad solutionem obligantur, nisi contrarium ipsa probauerint: secus si soli Praetato, aut Rectori, qua distinctione accipi debet præcedens communis conclusio, ut docent Tsch. d. conc. 506 num. 26. & cœc. 507. num. 5. Malcald. de probat. tom. 1. conc. 582. num. 1. cum seqq. Menoch. de arbitrat. cap. 43. 2. num. 3. Mantic. de tacit. & ambig. consens. lib. 8. tit. 13. num. 9. Gratian. de capt. forens. cap. 196. num. 1. cum seqq. Tentacio ubi proxime, num. 2. vers. Prima opinio. Acced. in l. 6. num. 17. tit. 2. lib. 1. Recopil. Fuchin. sup. cap. 78. vers. Contraria sententia. Idem de Cluitate probant Molin. sup. num. 4. & alii apud Hermosill. in l. 3. glos. 6. ex num. 2. tamen contrarium de iure Regio ferendum afferit, quoniam Cluitates non sunt liberæ, maxime si ad distinctionem immobilium propter eas alienum deueniendum sit, quod cum pluribus docet Baudill. in Politic. tom. 2. lib. 3. cap. 8. num. 87. qui aduerit, propter hoc in facultatibus Regijs, qua ad oliganda bona Cluitatum expedit, claustrum inferi, quod creditor reueatus maneat ab onere probandi veridem pecunia in Reipublice utilitatem.

43 Praefata conclusio ampliatur, vt procedat in mandatario, qui à Praetato, & Capitulo facultatem habet ad recipiendum mutuum Ecclesiæ nomine, nam intra permittam quantitatem creditor exigeat pecuniam ab Ecclesiæ poterit, quavis non confitit de conuersione in utilitatem, Malcald. d. conc. 582. numer. 4. Molin. num. 9. Trentacing. sup. num. 6. Mantic. num. 10. Menoch. d. cœc. 432. num. 25. 26. Quod limitat Molin. in habenti generale mandatum ad recipiendum mutuum abique summa pœnititione. Sed si abique mandato exordiatione Ecclesiæ

pecunia recipiat, creditor probare tenetur pecuniam in Ecclesiæ utilitatem cœsisse, Menoch. num. 32. apud quem pures calus, quibus res ita admissum aperitur.

Ibi; Verum quia hac Bartoli distinctio.

Distinctio Bartoli, quam tradidimus sup. num. 42 communiter relicitur, quando ad solutionem creditis pecunia necessè est, vt ad alienationem pretiosorum mobilium, vel immobilium perueniatur, tunc enim quanvis pecunia Praetato, & Capitulo mutuo tradatur, adhuc creditor probare debet in Ecclesiæ utilitatem cœsisse mutuum, vt illud, distractus praefatis rebus, repeteat valeat. Ita docent post Panormitan. Archidiacon. & Aibert. Gregor. Lop. in l. 3. glos. 2. tit. 1. part. 5. Molin. num. 5. Mantic. sup. d. glos. 2. num. 5. & alii, quos laudat Hermosill. d. glos. 2. num. 2. & Menoch. ubi proxime, num. 7. Et è contra si ad venditionem eorum bonorum deueniendum non sit, quanvis soli Praetato mutetur, creditor non stringitur probandu[m] in pecuniam pro Ecclesiæ utilitate consumptam esse, Mantic. sup. d. tit. 13. num. 10. 13. 14. Trentacing. ubi proxime, num. 5. Hermosill. num. 23. Molin. num. 6. à qua sententia neminem diligere reatu[m] Menoch. tam sequitur, num. 17. Sed loquitur viuo, regente Ecclesiæ eodem, qui mutuum acceptit.

Hæc profectò Doctissimorum Inter. 45 pretium venia non arrident, & quoad primam partē scilicet omnino requiri probationem versionis mutua pecunia in Ecclesiæ utilitatem, si de alienatione rei pretiosæ ad eius solutionem auctor, fundamental, quo Molin. & lequaces nuntiunt non est solidum: aut enim, quod cum eam rerum alienationem cœdens desideretur utilitas, talis cœdientia reperiit non potest, nisi appareat, pecuniam in Ecclesiæ commodum fuisse conservam.

Hæc inquam ratio solida non est, quia ad huiusmodi alienationem runc requirit utilitas cœdens, quando ex causa utilitatis sit, non ex alijs veluti pœnitatis, aut necessitatis, sufficit enim quod hæc vrgcat, nec aliunde succurrerit pos-

it,

it, vt videlicet est apud DD. laudatos sup. cap. proxim. num. 80. si fugit ut aduersarij volunt, Ecclesia obligatur ex mutuo à Praetato solo, vel cù Capitulo accepit, si res pretiosa ad solutionem non vendatur, non erit utilitas, sed necessitatis causa, atque ita de utilitate cœdens curandum non est, cum adiutius sis ad alienandum titulus, tempe[re] aris alieni solutio, l. 1. tit. 14. part. 1. auctor. hoc ius porrectum, C. de Sacrofanci. Ecclef. Pet. Gregor. sup. lib. 25. cap. 8. num. 4. limo dici iure potest, rem alienari in cœdientia Ecclesiæ utilitatem, si premium solvatur creditori, cui talcum ex fructibus satisfacere teneatur.

Sed replicari potest, quod existit iuribus etiam distinctio Bartoli, de qua sup. num. 42. impugnat, quandoquidem ea generaliter probant, mutuum non teneat Ecclesiæ reddere, dum non probetur ad eius utilitatem esse consumptum, nec dildingunt, an Praetato soli, vel ei cum Capitulo mutetur. Dicendum vero est, hanc interpretationem, seu limitationem eas leges admittere ex Legislatorum mente, quibus corda fuit, Ecclesiæ, vel Cluitatibus consilere, quæ si, vt locutione obseruandæ, in earundem intellectu harum necessitatibus per mutuum subvenire, si ad repetendum versionem in utilitatem probare cogeretur: Quam in utilitate aliud agens considerat. Consultus in l. quod si minor 25. §. Non semper. ff. de minorib. & Molin. d. disput. 300. num. 24. Maximè cum ea probatio sit difficultis, ut scripsit Bart. in d. auctor. Hoc ius porrectum, num. 17. Bald. in l. 2. C. Si aduerit. creator. Menoch. de p. sumpt. lib. 3. presumpt. 55. num. 4. Inuenta ergo est cauela, quæ & Ecclesiæ propiciatur, ne Praetati ad libitum possint sua Ecclesiæ conditionem deteriorare, & creditoribus, vt ab onore probationis difficultis liberentur. Praetato scilicet & Capitulo in mutu receptione concurrentibus. De hoc tamen consulas. Menoch. d. cœc. 432. ex num. 17. ubi recte probat, quod Praetatus Idem, qui mutuum recepit, tenetur ex fructibus creditoris satisfacere, et si non probet, pecuniam in utilitatem Ecclesiæ expensam. Nec suam turpitudinem allegans audiens Praetatus, si pecuniam male consumptur, & sic quæ dicta sunt in hoc casu minime procedant, cum

ll.

46 Secunda Panormitani, Molinæ, & aliorum affectio impugnatur ex auctor, hoc

limitatione vera est distinctione tradita,
sup. num. 42.

Ibi: *Tutius erit, mutuum pecuniam ab Ecclesia recipi.*

Addit. Hermofili*in d. l. 3. glo. 2. num. 15. t. 1. part. 5. vol. aliij.*

Ibi: *Extra huc casum.*

48 D. Couar. accedit Rebelli, de obligat. *in lib. 8. queſt. 1. ſect. 3. num. 21.* Sed admissa Bartoli doctrina, si pecunia Praelato & Capitulo credatur, Ecclesie auxiliū reſtituſionis in integrum non denegabitur, si ipſa probet, ex mutuo ſuis necessitatibus, aut utilitate non eſte conſultum, nec onus probationis creditori in cumbe aduersus D. Couar. hic probant Menoch. *d. cap. 432. num. 13. 15. Mafcard. conc. 1165. num. 8. 25. Hermofili. num. 8. 25. Trentacinq. sup. num. 3. Ant. Gom. qui in minore loquuntur. varijs. lib. 2. cap. 14. num. 2. vers. Quinto, inferunt. Procedit tamen D. Couar. ſententia in mutuante cum plurimis in cuius odiū statutum eſt, via hoc caſu ad probandum, pecuniam in utilitate Ecclesie conuerſam eſte tecneatur, ut probatur ex l. 1. 2. C. ſi aduers. credit. que licet in minore loquatur, ad eam extenditur, quod docent Trentacinq. Hermofili. & alij, & in minore Anton. Gom. Molin. vbi proxime, num. 24. Sforcia Odd. de in tig. reſiſtut. part. 2. queſt. 51. art. 5. à num. 46. Aug. Barbol. in collectan. ad l. 1. num. 8. C. ſtaduer. credit. vbi plures reſenſt, nec contrarium ſententes omitit, qui in minore affirman, quod de Ecclesia D. Couar. in praef. doceſt.*

Vef. Qualiter autem probedetur.

49 Cum diſſicile probetur verio pecunia in Ecclesia utilitate, vt proxime dicebatur, probatio nedum per telles depoñentes, le videt in eam cauſam ſuffiſe expenſam, veſtū etiā per coniecturas fit, vt inquit Mafcard. *conc. 582. num. 5. 6.* Que autem illa ſint, video apud Menoch. *d. cap. 432. à num. 34. & d. pref. 55. num. 5. cum ſeqq.* In quo plurimum iudicis arbitrio deferendum aſſerunt viſtrā Menoch. *d. cap. 432. num. 17. Mantic. sup. lib. 8. tif. 15. num. 15. Mafcard. conc. 1165. num. 35. conc. 1166. num. 8. Hermofili. num. 26.*

Præſumptiones, quartum meminait Menoch. ſunt, si Ecclesia eſtet cum mutuū fuit acceptum in neceſſitate conſtituta, probitas & prudentia Praelati, si ſumma mutuata fuerit exigua, ſi cauſa proprieſtate ſumma mutuū datum eſt, paulo poſt reſcepſionem ſubuentum appauebit, ſi liber rationum admiſſionis ſit apud eum, aduersus quem verio in utilitate probanda eſt, nec veſt illum edere, ve Praelatus, vel zonuſmus.

Num. 4.

Antequa ad praefatis conſchlussis, ac sequentiū enucleationem accedamus opera premitum erit pralibare quid iure circa emphyteuſum rerum Ecclesie ſit conſtitutum, & in primis ſciendum eſt, veſtū eſt, ne talis contractus fit, niſi ſunt ſolemnitatis interuenient, que in alienatione bonorum Ecclesiſi coruſa defendantur, ut plene probatur ex d. extrauagant Ambitio, & aduentu Tufch. *conc. 158. num. 1. lit. E. Pat. Molin. d. ſup. 466. num. 2. Caldas de renouat. emphyteuſ. queſt. 1. 6. num. 5. Bene d. cap. 17. dubit. 15. num. 3. 4. Aug. Barbol. de pofet. Epifcop. part. 3. allegat. 95. num. 3. Pellizzar. in manuſcriptu Regular. tom. 1. truct. 6. cap. 8. num. 18. Greg. Lop. *in d. cap. 4. tif. 26. part. 4. vbi textus. Bonacini. d. tractat. de alienat. bonor. Ecclesiſiſcor. queſt. vniq. punct. 2. num. 20.**

A qua prohibitione excipiantur in d. extra vag. reſoluit in emphyteuſum concedi, que ſi ad Eccleſiam reuerantur, poterant abque ſolemnitatibus ſimiliter alienari, quibusdam accedentibus conditionibus, quarum meminimus, *sup. num. 1. quod praeter ibi laudatos adnotarunt Tufch. lit. A. conc. 273. num. 81. Bonacini. vbi proxime. Menoch. conf. 90. num. 20. Gregor. Lop. d. glo. 4. Hermofili. int. 15. glo. 1. num. 92. tif. 5. part. 5. Leſi. de iuſt. lib. 2. cap. 24. dub. 1. num. 59. Iul. Clar. reſeptar. ſentent. lib. 4. 9. Emphyteuſ. queſt. 6. num. 1. Quarant. *sup. num. 39. cum ſeqq.* Que etiam in feudo procedunt, de quo & emphyteuſ DD. promifeuſe loqui ſolent, nam de uno ad alteram, & e contra valeat argumentum, ni aliud expreſſim cauteſum reperiat, ut obierunt Cancer. varijs. part. 1. cap. 11. num. 2. Clar. ſ. Feudum. q. 3. vers. Dicte etiā. De quo vide Valat. de iure emphyteuſ. lib. 1. q. 39. n. 19. vbi diſcretias*

In-

inter feudu & emphyteuſum fuſe referr. 52 Circa intellectum praefate conſtitutionis queritur, quando res dicetur ſolita infeudari, ut alienari eodem modo, omisſis ſolemnitatibus, poſit? de quo Iul. Clar. *sup. 9. Feudum. queſt. 15. num. 4. Pellizzar. num. 19. vers. Respondeo regari. Gregor. Lop. vbi proxime. Redoan. de rebus Ecclesiſiſ. queſt. 62. num. 4. & receptum eſt, vnicam conſeſſionem, iuri ſolemnitatis, buſteruſi, loſſere, ut res ad Eccleſia rediens item non ſolemniter infeudeatur, ut docet Pat. Molin. *d. ſup. 468. num. 19. vers. Duo in lucem. Barbol. *sup. num. 29. 32. Pelizzar. num. 18. Hermofili. num. 91. cum ſeqq. Bene dubit. 1. num. 36. & dubit. 15. numer. 14. Gonçal. ad regul. 3. Cancel. gl. ſ. 6. num. 124. Francic. Leo in theſaur. ſur. Ecclesiſiſ. cap. 15. num. 3. Iul. Clar. vbi proxime commandat, dicit, ſed quod requirantur duæ ſaltim infeudationes cam lapsu quadriginta annorum, ut tutius approbat.***

53 Sed si de ſolemni confeſſione non appetat, ex lapſu quadriginta annorum praetulit ſolemnitas, etiam vna ſola interēſſit infeudatio, niſi contrarium proberet, Molin. *ibidem. Barbol. cum alijs. num. 36. Gregor. Lop. d. glo. 4. poſt medium*, qui tamē plures confeſſiones requirat. Ratio utriuſque aſſertionis eſt, quia Praelatus nouam alienationem non viderat facere, ſed precedenteſi proteſtare, que illi legitima ſit, aut praetulatur, ſolemnitatis iuriſ ſeruum adhibere non eſt neceſſe. Quod eſt in intelligendum priuū quam res, que reuerſiſt bonis Eccleſiae incorporatione, prout iam expla- nabitur: quoniam poſquam res feudalis exercit bonis mentis commixta eſt, eadem in feudatio, ſive emphyteuſis nulla ratione dici poterit, quamquam contra ſupra tradita fenterit minus recte Caldas Pereci. de renouat. emphyteuſ. queſt. 14. per tot.

54 Supratradita vero procedunt duxat, cum res ad Eccleſiam reuerſa non dum eſt mentis incorporatione, alioquin Praelatus neq; libit ipam abque iuriſ ſolemnitatis tradere in emphyteuſum, quia non confeſſitur contiuitatio prima alienationis, ſed noua, Abbes in cap. 11. sup. num. 11. de reb. Eccleſi. Molin. num. 18. Iul. Clar. d. queſt. 13. num. 3. Bonacini. *sup. vers. Tertia q. 1. Menoch. conf. 79. num. 10. Bene*

dubit. 15. à num. 11. Pellizzar. *num. 19.* Imo ſi bona ſit iurisdictionalia nullumodo libet. Praetaris Regularium ea ite- rum in feendum, vel emphyteuſum conce- deret, quia prohibetur illis per Bullam Urban. VIII. editam Kal. Nov. ann. 1625. quā teſt Pellizzar. *num. 20.* & notat Pe- riſſo *sup. n. 5.*

Quando res dicetur mentis incorpo- rata, inquirendum eſt, in quo aliqui caluſi ſunt proponendi, ut ita facilius percipiat. Primus ſit, vbi extreſim Praelatus vo- luntate non coeſendit amplius re reuerſam in emphyteuſum tranſiſſat, & proculdubio ſic efficitur de menta, ne abque ſolemnitatibus poſit emphyteuſicali, nec libet deinceps penitire per renocatio- nem voluntatis, Molin. num. 20. vers. Tunc vero, Abbas *sup. num. 10. vers. Et di- cendum eſt, Cland. de Seyfello in ſpecu- feudor. tif. qui feud. dare poſſant, pag. 251.* Menoch. cum alijs, vbi proxime. Secun- das eſt, cum Praelatus (olim) facit deſcri- bi rem, que vacuit inter cetera Eccle- ſia bona, & ex hoc oritur praetulitio incorpo- rationis, ut alienationi abque ſole- mnitatis locus non ſit, Bart. *in l. ſi re- ventia. num. 8. C. de bon. vacantib. lib. 10. Pelizzar. vbi proxime. vers. Respondeo re- quiri. Abbas in d. cap. 11. sup. Redoan. vbi sup. Zali. in epitom. feudor. part. 3. num. 50. Seyfello sup. vers. Tamen conſciendo, Me- noch. apud quem, & alij, n. 14.*

Terriseli, ſi Praelatus rem reuerſam, per tempus aliquod retinuerit, cum de eius voluntate non conſet, tunc queri- tur quanti temporis lapſus iuſſicer, ut incorporata praetulatur: circa quod va- ria reperientur ſententia. Alij vniu- annum, alij decen- tia, ali j triconta præteri- ent opus eſſe opinantur, ut videre illeſt apud Redoan. vbi proxime, & Menoch. num. 17. Ex quibus prima: ſciliēt vniu- anni lapſu incorporationem prælumi, vera ac communis eſt, quām tenet Archidiacon. in c. 1. 3. 5. q. 8. Molin. *sup. n. 20. Abb. in d. cap. 11. sup. n. 10. Bene sup. n. 11. 12. Deci. in exhort. qui rem, num. 21. C. de Sacro ſancti. Eccleſi. V. iuian. vbi pro- ximi. Gold. Pap. queſt. 154. Iul. Clar. d. queſt. 13. num. 3. Cald. de renouat. emphy- teuſ. queſt. 4. num. 23. & alij apud Me- noch. num. 2. qui num. 17. contra ſenten- tes laudat. Sed hoc limitari debet, quan- do Praelatus habuit iuſsum impedimentū, vel*

vel causam differendi vitra annum in fedationem; vel utrum idoneum vassallum, vel emphyteutam non inueniat. Redoan. Peillzar. ubi proximè, Meroch. ex alijs num. 17. verf. Quinimo Archidiacovi, quo loci rectè inquit, ab hac coniectura à lapsu anni orta posse iudicem ex alijs presumptiobibus recedere.

57. Quibus praetatis, quid sibi velit D. Couar, oportet inquirere, dum aferit, rem emphyteuti dari solitam, si ad Ecclesiæ reuertatur, posse denatio emphyteutam concedi ea solemnitate, quia confuevit dari, cui suscripsit Pat. Vazq. in opus cul. tract. de rendibilius 2. § 2. dub. 6. in princip. Nam aut loquitur de re emphyteutica iam incorporata Ecclesiæ, & diuinam non est, quia sunt admittenda iuriis solemnitates iuxta d. extran. Ambitiose, si iterum concedatur ex proximè dictis; aude re adhuc non incorporata, & est aduersus mentem, & communio Interpretum placitum, qui sentiunt, in hoc cau non esse opus solemnitas, si cum illis primò fuit res legitimè concessa, siue solemnitates iuriis sint, sive ex eis, quas introduxit confuetudo, vt notauit Molin. sup. num. 18. qui subdit: Nec forte alius voluit, Couar de hoc loco agere. Dicendum ergo est, D. Couar in prætenti nihil contra præstatiam communem lentiuent alseruisse, qui solùm docet, quod quando solemnitas est tradenda res in emphyteutum, quia soluta est concedi, iustificari, si adhibeant illas solemnitates, quas circa eandem induxit confuetudo nec quæ iure præscripta sunt, deliderant quod ita verum est, vt ex dicendis mox apparet. Quando autem solemniter talis res concedi debat, ipse non aperit, sed declarandum est iuxta distinctionem iuris positivum inter incorporata, & non incorporata. Vnde recte Molin. sup. dixit, D. Couar, aduersus communem non lenitile.

Ibi: Et licet solemnitas à Canonibus requiri.

58. Solemnitas inter Canonico statutas ad bonorum Ecclesiæ alienationem tolli confuetudine non posse cum D. Couar, sentiunt Marelcor. variar. lib. 1. cap. 95. num. 23. Beniend. decif. 13. num. 7. Clat. d. 9. Emphyteutis, quæst. 28. num. 7.

verf. Etsi dicas in fine, Rebuff. in d. compend. de alienat. ver. Eccl. d. num. 20. Quarant. sup. num. 30. Gamma. Lufstan. decif. 33. num. 1. & alijs, quos refert, & lequitur August. Barbol. in collectan. ad exp. cum causa sa. num. 7. de sentent. Grevidac. & num. 10. hanc distinctionem D. Couar. inter alienationem perpetuam, & emphyteutum probat.

Sed contrarium sustinent Bellamer. 59. in cap. cum causa, num. 3. Pet. Gregor. sintagmat. iur. lib. 25. cap. 8. num. 19. Mafcard. de probat. confe. 75. num. 24. Callan. in confuetudinibz Burgund. rubric. 9. § 9. 32. Fortuna. de ritim. fin. illat. 14. Caid. sup. quest. 15. num. 1. Pat. Molin. disput. 409. num. 9. & dixi sup. num. 15. 19. nec diligenter videtur D. Couar. sup. cap. proxim. num. 6. verf. Quinto, sunt qui. Ratio est, quia cum hæc solemnitates sint de iure positivo humano tolli confuetudine possunt, quæ vim obtinet leges, etiam Canonicas abrogandi, cap. fin. de confuetudin. Thom. de BENE de immunit. Ecclesiæ. cap. 1. cap. 5. dubit. 14. fecl. 2. num. 1. cum sepp. Aug. Barbol. in collectan. ad exp. fin. num. 10. vbi alios refert, Lotter. de re beneficior. lib. 3. quæst. 4. num. 48. Gutier. Canonicar. lib. 1. cap. 4. num. 14. 15. Adhæc prædicta solemnitates lege contraria abolerunt, vt compertum est, ergo idem confuetudine fieri poterit, quibus eadem virtus est, l. de quibus 32. ff. de legib. Bene. cap. 8. dub. 29. sec. 2. num. 4. Menoch. conf. 3. 4. num. 8. Argel. de acquirend. poff. quest. 3. art. 5. num. 7. Imo fortius operatur confuetudo, quam ex Marelcor. sup. lib. 2. cap. 90. num. 10. Bart. in l. viros. C. de user. offic. lib. 12. atque ita scripsi ex pluribus Pacian. de probat. lib. 2. cap. 36. num. 95. nullum esse iusmeri positivum, quod confuetudine abrogari non possit. Quibus accedit, quod tradit post alios Menochi. conf. 11. 69. num. 11. 12. scilicet posse confuetudine introduci, ne solemnitates iuriis adhibeantur in alienatione rerum Clivitatis, & Ecclesiæ. & Clivitas quoad prohibitionem alienationis part p. flu regulariter ambulant. Gratian. uice pat. cap. 196. num. 10.

Cui sententia non refringitur tex. 60. tust in cap. 1. de confuetudin. qui fecerit comittere ab Interpretibus allegetur ad probandum, confuetudines Ecclesiæ one- rotulas non valere, id ex illo deduci, tamen in-

intelligatur, minime potest, sed ad summum dñitaxat probat expedire, vel dece- re, vt tolli intur, atque ita eas validas supponit. Verum uero ad locum originalem unde textus ille defuntrus est, recerra- mus, qui est D. Gregor. lib. 1. epif. 64. ap- parebit, ibi tractari de remissione co- ficietur, quia in locis soli emmittates non exacte seruant, aut penitus omittuntur in co- cessione feudi, vel emphyteofis Ecclesiæ, vt testatur Clat. ubi proximè. Speculat. de locat. §. Nunc aliqua, verf. Sexio, queritur, Bene d. cap. 17. dubit. 1. num. 3. Azo in summ. C. de sacrofanci. Ec- clesiæ in fine, quantis in perpetuis aliena- tionibus tale ratio confuetudo introdu- cerit, nam faltem solemitates, cap. fine exceptione 22. 12. q. 2. in virili sunt obser- uantia.

Num. 5.

Emphyteofis Ecclesiæ concessa simi- 61. pliter, vel pro hæreditibus tertiam ge- nerationem accipientis non excedit, nec hæreditibus extraneis competit, nisi ad- habitis sint iuriis solemnitates, quanvis secundum confuetudinem valide, ac li- citè concedatur, Clat. ubi proximè, num. 6. in fine. Pat. Vazq. sup. Afficit. decif. 100. Gregor. Lop. in l. 69. glos. 1. tit. 18. part. 3. Tutch. lit. E. conc. 156. num. 1. Trenta- cinq. cum alijs variar. lib. 3. tit. de iure em- phyteut. resolut. 3. num. 10. Molin. disput. 459. num. 9. vbi limitat, niū confuetudine, etiam receptum sit, vt emphyteofis Ecclesiæ pro hæreditibus concessa extra- neos quoque complectatur, & generali- ter docet, id esse seruandum omnino, quod moribus circa hoc fuerit appro- batum.

Ibi: Nec obstat textus:

Haram decisionum contrarietas In- 62. terpretes cogit, vt in varias lententias abeant. Alij sentiunt, §. Emphyteofis omni- nino esse abrogatum per §. Licentiam, arque ita licet Ecclesiæ res in emphy- teutum perpetuam, etiam pro hæreditibus extraneis dare, Molin. num. 2. Gregor. Lop. in l. 28. glos. 5. col. 3. tit. 8. part. 5. Alij correctionem admittunt, sed dun- taxat quoad descendentes, quibus in infinitum emphyteofis concedi potest, non quoad extraneos, quos Ecclesiæ- stice emphyteofis iudicant iure authen- ticorum incapaces, & hæc est aquæ recep- ta sententia, Tentacion. n. 3. Alexad. in l. etiam

Ibi: Secus vero in datione rerum Ecclesiæ.

62. Hoc differentia inter emphyteutum,

eriam, *ff. solut. matrimon.* Caldas aliquos referens probabilitorem dicit *qst. 23. n. 4.* licet non sequatur. Aliis placet. Imperatorem in *g. Emphyteusim*, loqui de Ecclesia Constantiopolitana, i. *g. Licentiam* de aliis generaliter. Imola in *l. quod dicitur l. 2. col. 10. vers. Hoc verum, ff. de verb. obligat.* Menoch. *conf. 1066. num. 9. vers. Respondetur secundo.* Cald. *num. 46.*

Alii tenent, *d. g. Emphyteusim*, procedere ubi solemnitates non interueniunt, at alter texus, si illae adhibeantur, Bart. in *Leter. ff. solut. matrimon Dec. in cap. in presentia. num. 48. de probat. Parlador. differet. 71. g. 1. num. 4.*

65. Alii tandem, & verius cum D. Couardocent penitus correctionem excludentes, *d. g. Licentiam*, intelligendum fore luxus *g. Emphyteusim*, itavt atento luce illo noui res Ecclesie vltre tertiam generationem concedi, aut pro heredibus extraneis Bald. *conf. 372. vers. 4. volum. 4. August. Barbol.* in trach. de *dictio. lib. 254. num. 11.* Tusch. *lit. D. conc. 326. num. 7. Cened. post. lib. practicar.* & *Canonicar. question. sing. 78. Calderin. conf. 11. de verb. signific. Nam verbum, perpetuum, non tempore temporis infinitatem denotat, sed pro materia subiecta variè accipitur, glo. verb. vivunt, in l. 1. ff. profaci.* Menoch. post alios *conf. 451. num. 25.* Seraphin. de priuilegiis, iuramentis, priuilegiis, *2. num. 14. Tusch. d. conc. 326. per tor. Iar. August. Barbol.* *vbi proxime, sic in d. g. Licentiam, aduerbiūm, perpetuē, accipitrum est pro tempore vique a tertiam generationem, nam hoc materia, de qua agitur, postulat.*

66. Cul resolutioni non oblicant, que Alex. Trentacinq. *vbi proxime* in contrarium considerat, tum quid in *d. g. Licentiam*, necessario temporis infinitatem significatur, quoniam dicitur, non solum ad tempus, sed & perpetuū, nam eodem modo ponitur per Consulatum in *l. 1. ff. pro ficio.* & tamen ibi solum vitæ contrahentis tempus comprehenditur. Tum quod verba: *Licentiam* ad ius nouum inducunt, arque ita ea dispositio nequit ad ius aut quin omnino referri. Hæc fanè leuis innum est fundamentum, ut intenti manifestè constabit, si quidem quod alias constitutum est, si alcibi iubearunt, aut perimitur, per hæc, vel similia verba exprimitur, nec extam leui coniectu-

ra iuri correlative admittenda est, quæ quantum possibile sit, vitari debet, cap. cum expedito 29. de electione, in *l. 6. vbi Bartob.* in collectan. plutes refert, *l. 1. C. de officio d'obit.* Ceuall. *commun. rom. 2. qst. 828. nn. 148.* Cyriac. *tom. 1. controversial. 63. n. 3.* Bene de immunitate Ecclesiast. *tom. 1. c. 2. dubit. 4. sett. 3. n. 31.*

Caterum præstat Imperiali constitutiōne nihil impendente, bona Ecclesiastica in emphyteusim, nedum pro omnibus accipientis descendētibus, sed etiam pro heredibus extraneis, modo iuriis Canonici ingerentur solemnitates in rerum Ecclesiæ alienatione requisita, dati possunt, ut cum D. Couard. statim dicendum est, quoniam leges Principium secularium circa bona Ecclesiæ (specialiter disponentes, etiam in Ecclesiæ favorem non obligant, cap. Ecclesiæ 10. de consuit, cap. bene quidem 96. distinc. Cald. de nominat. emphyteut. *qst. 7. num. 5.* Bene *sup. tom. 2. cap. 9. dubit. 1. num. 14.* Clar. *d. g. Emphyteut. qst. 28. num. 7 in fine.* Nec d. *g. Emphyteusim*, approbatus est iure Pontificio, vt latè probat Clar. *vers. Etsi dicitur.* Sernablit tamen si alcibi viu receptus fuerit non in vim legis, sed consuetudinis, cui quo ad hoc standum est, Clat. *num. 10. in fine.* Molin. *n. 3. in fin.* Laiici tamen ad eas leges obseruandas tenetur, Clat. *q. 48. vbi dicitur.*

Ver. Tertia conclusio.

Iuriis Canonici solemnitasibus adhibili, *67* quis in bonorum Ecclesiæ alienatione desiderantur, licet emphyteusim Ecclesiastica in perpetuum concedere, ut ad descendentes omnes, & heredes extraneos possit peruenire, Trentacinq. *n. 4. vers. Prima. Cald. sup. qst. 23. num. 45. P. Vazq. vbi proxime, Affl. d. d. decif. 100. Parlador. d. g. 1. num. 4. Molin. *n. 2. Clar. sup. qst. 6. num. 4. & d. qst. 28. num. 5.* Bene *d. cap. 17. dubit. 15. num. 5. 6. Valasc. de iuri. emphyteut. lib. 1. qst. 49. n. 5. Marescot. *mar. lib. 2. cap. 76. n. 37.* Cyriac. *sup. tom. 1. controversial. 146. num. 6. cum seqq. Menetes in l. cum virum ad fin. C. de facie commis. Greg. Lop. in *l. 69. glo. 1. tit. 18. p. 2.* Tusch. *lit. E. conc. 156. n. 2.* Quicquid sentiant aliqui apud Caadas *sup. num. 4.* quoniam sententiam in puncto iuriis veterorum fatetur.***

Ibi. Nam seca.
Hanc eandem rationem reddunt Mo. *69. liu.*

70. Trentacinq. Vazq. Cald. Bene, & alij proximè laudati, nec curandum est de prohibitione, *d. g. Emphyteusim*, est correctus non sit, quia non tenet, ut nullus diebamus.

Ver. Quarta conclusio.

Concessio emphyteusim Ecclesiastica in perpetuum pro heredibus, extraneos quoque successores comprehendit, si iuriis solemnitates in ea interuenient, Molin. *n. 3. Cyriac. vbi proxime, Vazq. sup. n. 5. Marescot. sup. Corne. conf. 31. lit. Q. & conf. 173. lit. L. vol. 2. Affl. decif. 380. n. 7. qui testatur, sicuti in Senatu Neapolitano iudicatum, Clar. veriorem de iure dicit, d. n. 7. vers. Etsi dicitur, quoniam non sequatur, Greg. Lop. in *l. 28. glo. 5. col. 1. tit. 8. p. 5.* Bene *vbi proxime dubit. 16. num. 1. 2.**

71. Quod prochidiblo procedere sit Clar. *num. 8. ex Grato conf. 55. num. 29. lib. 1.* si cuī non contaret, bona emphyteutica ad Ecclesiastam spectare, mediante concessione pro accipiente, & habendibus eius, pro domino recognoscere, quia extranei non essent excludendi, cum satis sit, quod Ecclesia communum recognitionis sentiat, ne ab heredibus recognoscantur, etiam extranei emphyteoden auferat. Quod ex auctoritate potest sustinui, ille opposita sententia aduersus pra. nullam tenetur.

72. Se i principalem conclusionem, limitat Molin. *sup. si continuitate sit introductum, quod appellari hereditam in concessione emphyteusim Ecclesiastica extranei non ventur.*

73. Hanc opinionem, quod emphyteusim recipienti, & heredibus ac rebus Ecclesiasticae concordat, ad extraneos non transfeat, tenet magis communiter DD. Ripi in Lex fallo, *g. 5. n. 15. ff. ad Tres. bel. Mantic. de actis & amb. cœuent. lib. 22. tit. 19. n. 20.* Tusch. *lit. E. conc. 159. n. 9. Cald. d. q. 23. n. 26. 27. Valasc. q. 44. n. 11. Roland. conf. 96. n. 5. lib. 1. Segura in Loh credi. *g. 5. cum filii. n. 163. ff. de ruel. plures, verba dantis in emphyteusim iē Ecclesiæ accipi debent, et concordum naturam actus, qui exercetur, l. 5. n. 17. ff. locat. l. 5. stipulatus 4. ff. de ruel. Letter. de re beneficior. lib. 2. qst. 54. n. 18. Menoch. conf. 514. n. 12. Cyriac. *tom. 1. controversial. 62. num. 18.* Sürd. decif. 122. num. 29.**

Sed pro conciliatore hanc in op. 73. rationem distinguendum existim. Aut. res non poterat conceiri in emphyteu-

fin pro descendantibus accipientis absque solemnitatibus iuris, & tunc carum adhibitus nullam facit conie-
turam, vt presumatur voluntas con-
cedendi erga haeredes extraneos, cum
nec pro liberis absque illis dari iure
possit, quo casu haec ultima tentativa,
quam probauimus vera est. Aut lice-
bit concedere pro posteris absque so-
lemnitatibus, non autem pro extra-
neis, & hoc casu si interueniant, con-
cessio ad omnes extenditur, nam ut
primos comprehendet superflua erat
solemnitas, vt supponitur, adhibita
ergo fuit, ut ad secundos transiret, ad
quos alias non foret transitura, & ver-
ba dubia interpretationem accipiunt à
forma, & solemnitate, que aetui ad-
hibetur, Deci. in cap. dilecti cl. 2. notab.
2. de appellat. & conf. 237. num. 3. Alciat.
de presump. reg. 2. pref. 26. & reg. 3. pre-
sumpt. 33. Grauet. conf. 204. n. 11. Men-
noch. conf. 313. num. 17.

Ibi: Quin etiā emphyteus Ecclesiastica.
76 Emphyteus Ecclesiastica data pro
accipiente, & quibusunque illis ha-
redibus ad extraneos transfertur sive
iuriis solemnitates adhibeantur, sive
non, Bene dubit. 16. num. 1. 2. Cald. d.
q. 23. num. 29. 52. Vnde sup. sed
ita sententia, Trentacing. num. 12. Ut
fill. 4. Affili. d. decif. 100. Clar. d. quib.
28. num. 9. Molin. num. 2. Gregor. Lop.
in d. glof. 5. colum. 1. vers. sed mīhi fatis.
Menoch. conf. 503. num. 32. Tondut.
question. ciuil. cap. 86. num. 15. Mart. de
cius. part. 2. clausul. 45. num. 3. &
clausul. 46. num. 2. Gratian. decif. 351.
num. 14. Quo casu etiam successori un-
gularis admittitur, Gregor. Lop. ubi
proximè, Menoch. conf. 378. num. 16.
Cald. cum multis, q. 24. n. 2.

77 Sed opportè quæ situr, quando
res Ecclesiæ non fuerint solemnitati-
bus, ita in emphyteum perpetuam da-
ri possit, ut ad extraneos quoque suc-
cessores perueniat, atque ita locus sit
D. Couar. assertio? Quod dupliciter
contingit potest. Primo, si res Ecclesiæ,
que fuerat solemniter concessa
etiam pro haeredibus extraneis, reuer-
tatur ad illam, nam haec antequam
mensa incorporetur, poterit per Pra-
latum iterum absque solemnitate con-

cedi eodem modo, quo antea fuit ap-
pud emphyteutam iuxta tradita sup.
a. num. 52 Ita Molin. num. 8 Clar. num.
7. vers. Præterea posset, Tusch. d. conc.
156. num. 51. Secundò si ita consuetu-
dine sit receptum, ut absque solemnita-
tibus bona Ecclesia pro extraneis
haeredibus concedatur, Clar. d. num.
7. vers. Etsi dicas, Tusch. ubi proxime,
Molin. num. 9.

Ibi: Idem si dictum sit pro omnibus ha-
redibus.

Addit. Cald. d. quest. 23. num. 38. Ro-
land. conf. 96. num. 30. cum sequenti, vo-
lum. 1.

Ibi: Quin etiā idem dicendum erit.
Quando res Ecclesiæ emphyteus est?
conceditur pro fe. & heredibus & qui-
bus dederit, ad extraneos haeredes tran-
sire potest, cum scilicet de iure, vel cō-
stitudine his dari possit. Idem si dicatur:
quibus voluerit, vel quos nomina-
uerit, Clar. num. 10. Molin. ubi proximè,
Cald. q. 10. n. 14. 15. & d. 23. num.
45. ubi late à num. 36. Bene d. dubit. 16.
num. 1. Trentacing. n. 13. Roland. conf.
41. num. 10. volum. 1. Menoch. conf. 378.
num. 16. ubi alt. successores singulares
admititi, Valafc. q. 38. num. 23.

Non solum ex verbis, sed etiam ex 79
conjecturis emphyteus Ecclesiastica
ad extraneos haeredes transitoria cente-
tur, veluti si Sacerdoti non habent li-
beros pro haeredibus concedatur, quia
cum in descendantibus verificari non
possit concessio, necessariè de extra-
neis intelligitur, ut verba aliquid ope-
rentur. Curti. defend. p. 2. tertia pars,
n. 40. in fine, Cald. d. 23. n. 69. Nec de
prole illegitima curandum est, quæ ad
huiusmodi emphyteum ius non ha-
bet. Bald. in l. generaliter. 6. Cum autem,
C. de institut. & sustinut. Cald. q. 7. num.
39. Clar. d. 9. Emphyteus. q. 30. num. 1.
& omnes communiter. Nihil expressum
de ea in concessione mentio fiat, Cald.
cum alijs, q. 19. n. 69. Cyriac. tem. 1. con-
trouer. 79. num. 4. Vel legitimat sit ab
habente potestatem, ut a Pontifice, de
quo Marescot. vñ lib. 1. cap. 15.

Ibi: Dubium tamen esse potest.
Vides proximè tradita ex num. 70.
& Ceuall. commun. tem. 1. q. 194. qui D.
Couar. sequitur.

Num.

80 Emphyteus Ecclesiastica prescrip-
tione que ita nos ad extraneos succe-
sores transire, nec nepotes recipientis
egreditur, Menoch. de presump. lib. 3.
pref. 109. num. 15. Balb. de prescription.
part. 1. pars 3. princip. quisi. 10. numer.
35. Alciat. de presump. reg. 2. pres. vñ.
Alex. in l. quia ita aliena, num. 7. ff. de acq.
hereditate. Cauacan. part. 2. decif. 30. num.
99. Mäscard. de probat. conc. 604. num.
26. 27. Molin. num. 5. Vazq. ubi proximè,
sicut contra sententia aliqui apud
Mäscardum, qui num. 23. affect. post
extraeagerunt. Ambitio de reb. Eccle.
inter. com. 11. hic prescriptioni locum
non est, sed contrarium est verius, ut
resolut. Menoch. sup. pref. 108. num. 5.
Bene d. cap. 17. dubit. 3. d. num. 28. ubi
cum Abate in cap. cum non licet, num.
7. de prescriptionib. distinguunt, inter bo-
nabiliter prohibita alienari, & ea,
qua cum quibaldi conditionibus,
sea solemnitatibus alienabili sunt, &
non alias, prima à prescriptione sunt
in una, secunda, ut sunt res Ecclesiæ,
prescribi possint. Circa quod memori-
niste oportet durarum Constitutionum,
vna est Paul. III, qua prescriptionem
rerum Ecclesiæ prius interdictit, al-
tera Pij V. q. incipit: Provida, qui pri-
mam decretu reuocavit rem ad tem-
pore fidelis communis restituens. No-
tar. Pellizari. in manual. Regal. tom. 1.
truct. 6. cap. 8. num. 142. Vide Gregor.
Lop. d. glof. 5. insine.

81 Polit. principali proxima conclu-
sio limitari, quando ex consuetudine
loci res Ecclesiæ in emphyteum ultra
tertiam generationem concedenter,
iuxta quam prescriptio esset regulan-
dam, consuetudo valet naturam em-
phyteosis immutare, Valsec. part. 1. nu.
12. adh. & colligitur ex dicit. num. 67.
& alibi & quod in aliquo actu soler-
tentur de eius natura censemur, l. quod
si nolit 31. q. quis a sidna, ff. de dicit.
dicit. Menoch. sup. presump. 109. num.
11. 15. Quod ex leuenti affectione iti-
dem comprobatur.

Vers. Quinta conclusio.

82 Res Ecclesiæ data simpliciter em-

phyteuta nulla facta filiorum, aut ha-
redum mentione solum ad filios, & ne-
potes eius transferuntur, nisi aliud conve-
tuine obtinuerit, cui standum est, Tri-
taciq. d. resolut. 3. num. 6. Pat. Vazq.
sup. dub. 16. num. 58. Cald. q. 10. num. 17.
Gregor. Lop. in d. glof. 5. col. 2. ad fin. qui
la hac refutet opinione, Cauacan. ubi
proximè. num. 98. 99. Molin. num. 4. Va-
lasc. quæst. 39. num. 11. Clar. d. quist. 28.
num. 1. Menoch. conf. 474. num. 11. Tusch.
lit. E. conc. 162. num. 1. Molin. de primog.
lib. 1. cap. 3. num. 5. Quid illimitat Greg.
Lop. si iuriis solemnitates interuen-
rint.

Hoc tamen casu in persona primi 83
emphyteute extingui emphyteum ve-
rius de iure putat Clar. sup. & latè pro-
bat Gregor. Lop. Cui sufficiatur, quod
hæc emphyteus debet strictè intelligi,
tùm ob naturam dispensationis, l. quic-
quid astringenda 99. ff. de verbis obligat.
tùm Ecclesiæ fauore. Marecet. varia.
lib. 1. cap. 2. num. 6. Nihilominus com-
muni sententia verior est, ac teneranda,
qua contentio accipienda est secun-
duum naturam eius, Menoch. de pre-
sumpt. lib. 3. pref. 109. num. 11. & dixi-
mus sup. num. 74. & contrahens præsu-
mitur non solum sibi sed etiam haeredi-
bus, quatenus potest, propiscere, l. 11.
tit. 14. p. 3. l. si pactum 9. ff. de probation.
maxime descendantibus propter natu-
ralem languinis distinctionem, arguit.
l. cum ann. 101. ff. de condit. & demonst.
l. generaliter 6. C. de iustitia. & futu-
rit. Quibus accedit, quod nihil magis em-
phyteus conuenit, quam perpetuas,
Cald. q. 23. num. 5. Gregor. Lop. d. glof.
5. in princip. Menoch. num. 12.

Si vero non facta mentione prolis, 84
aut successorum ad triginta annos, vel
aliud tempus emphyteus Ecclesiastica
concedatur, vsque ad proximum termi-
num extranei admittuntur, Clar.
num. 3. Molin. num. 7. Trentacing. num.
14. Clar. num. 2. Molin. num. 6.

Plures forsan concederunt emphy- 85
teum cum annis Cald. q. 24. de quibus
efficitibus agit, aut latissim remittit, ut
Ce 2 apud

apud alios videantur, quos confulere, cum casus occurrerit, oportebit, nec nobis liber amplius immorari, non pauca circa haec sequent capite cum D. Co-
uat. dicturis.

AD CAPVT

Decimumoctauum.

SUMMARIUM.

1. D.D. de re agentes corgeruntur.
2. Differentia inter emphyteusum Ecclesiasticum, & priuatam simpliciter acceptam traductum, num. 3.
4. Feminae cum masculis concurrunt ad successionem emphyteusus simpliciter accepta.
5. Fallit si virginitas statutum excludens feminas a successione, existentibus masculis. Idemque ejus de consuetudine feretur.
6. Argumentum de feudo ad emphyteusum, & contra num. valeat.
7. Feminae an in emphyteusum succedant pro filiis acceptam, ad num. 1.2.
13. Masculinum an contineat femininum, num. 14. 15.
16. Pro stipulatore in dubiis respondet, ubi pro eo extat verisimilitudo.
17. Emphyteusus pro filiis accepta viri ad adoptivos, & illegitimos pertinet, & quid de nepotio, ad n. 19.
20. In emphyteusum concessam pro filiis & filiabus omnes absque sexus distinctione simul equaliterque succidunt.
21. Limitatur.
22. Verba contrahentium iuxta statuta, vel consuetudinem interpretantur.
23. Statuta & consuetudines lacorum quando apud Ecclesiasticos debeat obseruari.
24. Filius cum patre non concurrunt in emphyteusum ab illo accepta.
25. Emphyteusus quotuplica.
26. Pater an posset filiis praediticare quoad
38. Quid de mixtis, ad num 4.1.
42. Emphyteusus accepta pro filiis virorum ad eos pertinet & est heredes non sint, usque ad n. 46.
47. Emphyteusus pro filiis heredibus non defertur filiis, nisi heredes existant.
48. An heredes extranei admittantur.
49. Quid de emphyteusus recepta pro se & heredibus, num 50.
51. De alijs formulis cōcedendis emphyteusum.
52. In feudo quoties herendum mentio sit de masculis intelligitur.
53. Feudum pro hereditibus concessum non competit liberis, nisi heredes sint.
54. Feudum hereditarium dupli sensu dicitur.
55. Feudum capere filius nequit si patris predecessoris hereditatem repudiat.
56. Feudum simpliciter acceptum ad quos spectat.
57. Quibus casibus faminae ad feudum admittantur.
58. Feudum simpliciter acceptum ad quod descendentes primi acquirendis trahent.
59. Feudum aliud hereditarium & aliud ex pacto, & prouidentia.
60. Ut in feudum aut emphyteusum hereditarium succedatur an satis sit succedere primo acquirenti immediate, ultimi possessoris hereditate non obstante, num. 61.
62. De intellectu cap. 11. an agnat, vel filiis, feudor, ad num. 70.
67. Feudum simpliciter acceptum filius non caput, patris hereditate repudiata.
71. Feudum pro hereditibus acceptum nullus capit, qui heres non existat.
72. Feudum hereditarium quod datur 73.
74. Feudum simpliciter acceptum est ex pacto & prouidentia, de quo & n. 68.
75. Quid de emphyteusis Ecclesiastica, & seculari.
76. Feudum, vel emphyteusum pro se & suis Titio acceptante, qui caput.
77. Feudum pro hereditibus masculis solum liberos heredes comprehendit.
78. Differentia inter feudum & emphyteusum notatur.
79. Succedens in feudum, quando creditur.

7. tribus antecessoris teneatur, ad nu. 82.
83. Filius adiens cum beneficio inuentarij patris hereditatem feudum a patre alienatum an posset renocare, ad num. 87.
88. Feudum & emphyteusus quomodo inter successores dividatur.
89. Feudum pro heredibus, & successoribus concessum cuius natura sit, & quid de emphyteusis.
90. Institutus in re certa capit feudum non hereditarium.
91. Quid si fuerit hereditarium.
92. Filius institutus in legitima an feudum hereditarium capere posset.
93. Institutus in re certa excluditur a feudi hereditarii successione, eti. unicuerſaliter cum eo institutus incapax reperitur.
94. Filius in re certa institutus non percipit feudum hereditarium.
95. Institutus in re certa habitualiter est heres unicuerſalis.
96. Institutus in re certa est heres unicuerſalis si nemoſt unius alterius institutus.
97. Ius patronatus Ecclesiasticum quoniamplex de eius successione, ad num. 103.
104. Vendita hereditate, etrum ius patro- natus ad emporem transcat, ad num. 106.
107. Ius patronatus an pertinet ad fiduciarios uniuersalem, ad num. 109.
110. Ius patronatus in emporem hereditatis transfrerri probatur, & num. 111.
112. Ius patronatus pro parte transit in ementem hereditatis portionem.
113. Quando ius patronatus non trahatur in emporem hereditatis.
114. Non pertinet ad melioratum in tertio & quinto, nec ad ex hereditatum.
115. Ius patronatus in emporem legitime non transfr.
116. De iure patronatus hereditario quis disponere posse.
117. In alienatione iuris patronatus quando Episcopi consensus desideretur, ad num. 119.
120. Possessor an praedicare valeat ratione in iure patronatus gentilium, vel mixti.

Num.1.

- Est prælibandum, quod emphyteusis Ecclesiastica simpliciter concessa, veluti si dicatur: Fundum Titarianum tibi in emphyteusum do. Filios & nepotes duntaxat accipientes cōpletatur, ut probauimus sup. cap. proximo, num. 8.2. Sed si priuatus ita conceperit, omnes heredes tam liberos, nisi obstet contraria confuetudo, Trentacing. n.1. Gregor. Lop. sup. col. 3. vers. Si vero priuatus, Clar. d. q. 28. n. 1. Valasc. q. 39. n. 11. Contrarium tamen sentire videtur hic D. Couarr. scilicet etiam emphyteusum priuatam simpliciter acceptam ad duos succellorcs emphyteusum solum extendi, siu extranei sint, siue liberi, prout eum intelligit, & sequitur Molin. disp. 469. num 4. Par. Vazq. sup. Quod minime admittendum est, nam præterquamquod communis opinio extat in contrarium emphyteusus de sua natura perpetua est, ut ex aliis